

LUCIE ŠILHOVÁ

HŘÍCH
MÁM POŘÁD
V ZÁLOZE

motto

Hřích mám pořád v záloze

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Lucie Šilhová

Hřích mám pořád v záloze – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LUCIE ŠILHOVÁ

**HŘÍCH
MÁM POŘÁD
V ZÁLOZE**

Praha 2022

© Lucie Šilhová, 2022

Illustrations © Lenka Samešová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-267-2231-1

ISBN e-knihy 978-80-267-2240-3 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2241-0 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2239-7 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

ÚVOD

- *Milý deníčku, já vím, že jsi už desátý v řadě, který začínám psát. Ale slibuji ti, že tentokrát opravdu vydržím.*
- ***Milá Lucie, oba přece víme, že se psaním deníku to máš stejně jako s Psohlavci a francouzštinou. Dál než na třetí stránku jsi to nikdy nedotáhla. Tak už si to přiznej a dej mi konečně svátek.***
- *Tak to teda kecáš, milý deníčku. Když mi bylo šestnáct, poslední zápis jsem učinila na straně 5. Pořád si ho pamatuji: „Dneska se nic zvláštního nestalo.“*
- ***Jó, to bylo tehdy, jak ti slíbil, že zavolá, a ty jsi tři dny bivakovala u telefonního aparátu s jídlem, pitím a peřinou, abys to náhodou neprošvihla. Když ti došly sušenky, sklapla jsi mě a hodila do šuplíku, kde jsem se ve tmě musel mačkat s mými předchůdci, ohryzky od jablek a památníkem z první třídy. A to jsi mi slibovala, že mě budeš předčítat v noučatům!***

„Glosovat život ženy padesát plus musí být přece stejně zábavné jako psát si deník, ne?“ snažila se mě motivovat kolegyně novinářka, když v říjnu roku 2019 začaly na serveru ProŽeny.cz vycházet pravidelně moje fejetony a já si pořád nebyla jistá, zda je to dobrý nápad.

„Deník, říkáš. A kolik jsi jich napsala ty?“

Pokrčení ramen. Ticho. Aha.

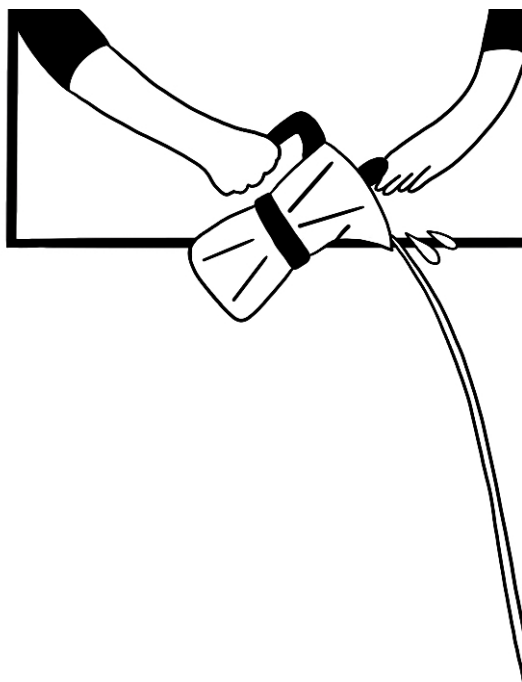
Přestože už dávno nenesím peřiny k telefonu, ale telefon do peřin, málem to s mými pondělními fejetony, jejichž roční soubor držíte v ruce, dopadlo jako s dávnými deníky. Tři stránky a šlus. Ne proto, že by se dneska nic zvláštního nestalo. Pořád se něco zvláštního děje. A ani mi nemusí nikdo volat. Stačí, když mi napíšou. Díky tomu jsem se v diskusích pod svými příspěvky dozvěděla v kostce asi toto: jsem hnusná – blbá – neschopná. Ne že bych s těmito pocity nebojovala. Ale doteď jsem si myslela, že je obratně schovávám za masku šarmantní – chytrá – zábavná.

„Končím s psaním, než přijdu o poslední zbytky sebevědomí,“ štkala jsem editorce do telefonu.

„Vítej v internetovém světě. A utři si prach na policiče. Brzy svou sbírku virtuálních trofejí rozšíříš o lesbu a soudružku. Tak bývají v éteru častovány ženy, které projeví názor,“ uklidnila mě a přidala návod na přežití autora v digitálním světě. „Když ti někdo v diskusi napíše něco hodně hnus-

ného, řekni si, že je lepší, když svou frustraci vybije takhle, než aby na ulici nakopl štěňátko.“

V mé duši se rozhostil klid. Nejsem sice brilantní autorka, ale jako ochránkyně zvířat si díky blogu *Očima padesátky* vedu dobře. A jako bonus k téhle bohubilé misi jsem díky pravidelnému glosování života kolem mne i ve mně pochopila ještě něco. Dívat se na svět očima padesátky je jako koukat do nedopité lahve vína. Už jsem si dost pochutnala, ale ještě pořád se mám na co těšit.

PODZIM PADESÁTKY

A co pod peřinou schováváte vy?

Taková stará rachotina a jaký má výkon!

Že už nejsem nejmladší? Fajn. Ale zase mám dospělé děti. Heč! Tak se mi, prosím, nesnažte vnutit fakt, že je mi o dvacet let méně. To mě totiž děsí.

Padesátka je prý nová třicítka, dočetla jsem se v ženském magazínu tak lesklém, až mi z něj přecházel zrak. No nevím. Dneska ráno jsem se sice cítila spíš jako stará osmdesátka. Lektorka pilates totiž bůhvíproč už několik let trvá na tom, že mou páteř lze vytvarovat do podoby vyždímané ležaté osmičky. A nikterak ji nedojímá, že ze sebe dokážu vyždímat desítky litrů potu a stovky peprných výrazů, ale ležatou osmičku nikdy. Ostatně – viděl už někdy někdo vyždímané nekonečno? Viděl už někdy někdo jakékoliv nekonečno?

Přesto na té nové třicítce něco bude. Když u nás v ulici snížili rychlost z padesáti na třicet, řidiči se neobtěžovali s řazením a celý úsek projeli na

dvojku. To sedí. Na dvojku Rulandského šedého už jsem v životě projela leccos. Zrovna nedávno večeri u tchyně. Díky třicítce se v naší ulici rovněž všechno zpomalilo. Na sobě pozoruji tytéž příznaky. Muži už nejsou tak rychlí, pokud jde o ochotu podržet mi kabát nebo dveře. Nemám jim to za zlé. Jednak to mám natrénováno z dřívějšíka, jednak i moje reakce se tváří v tvář zrcadlu zpomalují. Například mi mnohem déle trvá uvěřit, že to, co v něm vidím, jsem opravdu já. (Na druhou stranu mi tam mnohem častěji a mnohem rychleji naskakuje moje matka. Že by taky trénovala a chodila mě strašit už teď?) Zpomalily se i další druhy celkem svižné procesy. V koupelně už to není zuby – vlasy – rtěnka, ale zuby – vrásky – pytle – skvrny – co jsem to... jo aha, rtěnka! A vlasy! Ty taky zpomalily. Rostou jen velmi neochotně, což je vlastně dobře, protože nemusím tak často ke kadeřnici. Ostatně, ta je také zpomalená. Dřív to bylo šmik sem, šmik tam, teď opatrně zpovzdálí pozoruje dlouhé minuty moji hlavu, jako by se bála, že pod dotekem nůžek vetchý vlas sleze a odkráčí někam, kde ho nebudou týrat. Oko též zaostřuje pomaleji než dřív. Problém má zejména s texty, které upozorňují staré padesátky, vlastně pardon, nové třicítky, na úskalí zpomaleného metabolismu. A také najít uplatnění na trhu práce prý trvá déle. Fajn. Přesně tohle potřebuji vědět. Že mi

ještě víc naroste zadek. Že po mně pes neštěkne a kočka nemňoukne. A že nebudu mít ani na fajnέ víno, abych to všechno zapila.

Dívám se v autě po očku na svého muže, jestli i on je nový třicátník. Ještě to tak! On si však, věrný svému živočišnému druhu, s dodržováním rychlosti hlavu nedělá. Když už se strachy třese i ručička tachometru, zaječím, ať sakra kouká zpomalit. Lehce přibrzdí, pohladí palubní desku a pak moje stehno a uznale pokývá hlavou: „Ale stejně. Taková stará rachotina a jaký má furt výkon, co?!“

Nehraj si pořád s tím pindíkem, nebo ti to zůstane!

Není to věk, co mě brzdí v pracovním rozletu. Když mě pozvou na pohovor, napadají mě samé skvělé poučky. Pohříchu však místo manažerských jen mateřské.

Že je na mém těle leccos nadbytečné, jsem zaregistrovala už v mateřské školce. Na besídkách zhusta zamořených roztomilým hmyzem a jinými pišišvory jsem nikdy nehrála vycmrndlou zelenou žížalu. Moje plnokrevnost mě předurčovala spíš k rolím berušek či včelek. Nadbytečnost jsem proto vždycky brala jako výsadu. To skončilo, když mi šéf

oznámil, že mě pro nadbytečnost propouští. Tak jsem si sbalila svých pět svorek, přešetila beruščí krovky a jako ta pilná včelka se rozletěla do světa hledat obživu.

Když jsem na prvním pohovoru podávala ruku své potenciální budoucí šéfové, pochopila jsem, že budu mít problém. Už už jsem totiž měla na jazyku, ať se sakra trochu narovná, nebo ji žádný kluk nebude chtít. To je prostě potíže, když je vám tolik, že by téměř každý, s kým jednáte, mohl být vaše dítě. A ještě větší potíže je, když vás na konkurzech místo manažerských napadají jen samé mateřské poučky. A úplně největší potíže je, když proti vám sedí muž. Ten třicátník byl pohledný a milý. Jenže mohu já na takového použít ženskou zbraň? Nebude to vypadat, jako bych šla na laserově řízenou střelu palcátem?

„Jste flexibilní?“ vytrhl mě z myšlenek mladík.

Než jsem se stačila rozmyslet, zda ho zajímá, jestli dám v předklonu dlaně na zem (dám), nebo se dokážu přizpůsobit rychlým změnám nálad svého šéfa (dokážu – jako každá žena po třiceti letech manželství), manažer lidských zdrojů se poškrábal v rozkroku. A znovu. A ještě. Nevím, zda to byla součást přijímacího pohovoru a jaká reakce by byla podle HR manuálu správná. Mě napadla jediná: „Nehraj si pořád s tím pindíkem, nebo ti to zůstane.“

Musela jsem to mít napsané na čele, protože lidský zdroj zrudl, zakoktal, že mi dají vědět, a rychle se odporoučel z místnosti. Snad mu to nezůstalo.

Příště jsem byla chytřejší. Den před pohovorem jsem strávila u kamarádky, jež si na čtyřicetiletá kolena pořídila mimino. Po třetí probdělé noci v řadě byla holčička rudá pláčem a kamarádka zelená nevyspáním. Můj mateřský pud konečně zacouval do kouta. Ještěže tak. V kanceláři personální ředitelky totiž seděly všechny. Ta s holými bedry, co si zase nevezala košilku. Ta, co si nepřišla knoflík, ale nezapomněla si přilepit řasy. I ta, co si „omylem“ vzala ráno mamincinu kabelku místo své. Byla jsem však pevná jako skála a soustředila se jen na sebe. Jenže pak mi to ta bez košilky zkazila. Zvedla oči od mého životopisu vyfutrovaného patnácti lety strávenými na vedoucích postech a zcela vážně se zeptala: „Umíte pracovat v týmu?“

Já vím, že jsem měla říci ano. Jenže zkuste asertivně přitakávat, když máte chuť hystericky zařvat: „Okamžitě jdi do svého pokoje a vrať se, až budeš normální!“

Inu, jednou matka, pořád matka.